

«Time», «Newsweek» και ο «Economist» είχαν στην πρώτη τους σελίδα τον Βλαντιμίρ Πούτιν κάνοντας λόγο για «συνθήκες Ψυχρού Πολέμου» και διερωτώνται πού το πάει ο Ρώσος πρόεδρος.

Απρόβλεπτος παράγοντας η κατάρριψη του Boeing

ΤΟ ΔΥΣΤΥΧΗΜΑ με το μαλαισιανό Boeing ανατρέπει τα σχέδια του Ρώσου προέδρου. Πρόκειται για ένα τραγικό συμβάν που δεν μπορεί να περάσει «στα ψηλά». Εντός Ρωσίας, το Κρεμλίνο μπορεί να ελέγξει την πληροφόρηση και να πείσει ότι οι κατηγορίες είναι «φθηνή προπαγάνδα», όμως σε διεθνές επίπεδο ο Πούτιν έχει χάσει το επικοινωνιακό παιχνίδι που είναι πολύ σημαντικό για την άσκηση πιέσεων. Θα μπορέσει η Δύση να σταματήσει τον Πούτιν σε αυτή την επικίνδυνη, για τα συμφέροντά της, πορεία; Επανερχόμαστε στο παραπάνω ερώτημα. Τι σημαίνει «Δύση» σήμερα;

Οι ΗΠΑ, για παράδειγμα, έχουν μια σταθερή πολιτική πιέσεων και επιβολής κυρώσεων. Η Ευρώπη όμως δεν φαίνεται διευθετημένη να ακολουθήσει τον ίδιο δρόμο. Ακόμη και μέσα στην Ευρώπη, υπάρχουν διαφορετικές προσεγγίσεις για το τι στάση θα πρέπει να τηρηθεί απέναντι στον Πούτιν. Η Ιταλία, φέρ' ειπείν, δεν θέλει να πληρώσουν το τίμημα της απομόνωσης του Πούτιν οι ιταλικές βιομηχανίες. Η Γαλλία, από την άλλη, αρνείται να επιβληθεί εμπάργκο στους εξοπλισμούς καθώς έχει ανοικτά συμβόλαια για πώληση πλοίων στη Μόσχα. Η Γερμανία παίρνει το 40% του φυσικού αερίου που καταναλώνει από τη Ρωσία κ.λπ.

Ο καθένας, με λίγα λόγια, έχει ένα λόγο για να μη χαλάσει τις σχέσεις του με τον Πούτιν.

Από την άλλη, όσο μεγαλύτερη προσπάθεια γίνεται για να απομονωθεί ο Πούτιν τόσο περισσότερο ενισχύεται. Στο τέλος Ιουνίου η δημοτικότητα του ήταν 86%, ποσοστό ανήκουστο για Δυτικό ηγέτη.

Στόχος του Πούτιν στην υπόθεση της Ουκρανίας είναι να δημιουργήσει τριβές εντός της Ευρώπης και να ελαττώσει την αμερικανική επιρροή πάνω της. Οι προσπάθειές του φέρνουν κάποιο αποτέλεσμα αν δει κανείς πώς αντιμετωπίζονται οι προτάσεις για κυρώσεις στη Μόσχα από τους Ευρωπαίους. Σε αυτό το σενάριο -αν όλα πάνε καλά για τον Πούτιν- οι ΗΠΑ θα χάσουν διαρκώς επιρροή στην Ευρώπη, τόσο οικονομικά όσο και πολιτικά. ■

ΜΕ ΤΑΚΤΙΚΗ ΥΠΕΡΔΥΝΑΜΗΣ ΕΠΙΤΥΓΧΑΝΕΙ ΤΙΣ ΕΠΙΔΙΩΞΕΙΣ ΤΟΥ Ο ΡΩΣΟΣ ΠΡΟΕΔΡΟΣ

Διαιρεί (τους Δυτικούς) και βασιλεύει ο Πούτιν

ΚΩΣΤΑΣ ΠΛΙΑΚΟΣ

kpliakos@e-typos.com

Τρία από τα μεγαλύτερα περιοδικά στον κόσμο, το «Time», ο «Economist» και το «Newsweek» είχαν, την εβδομάδα που μας πέρασε, το ίδιο κύριο θέμα και φυσικά παρόμοιο εξώφυλλο. Το Ρώσο πρόεδρο **Βλαντιμίρ Πούτιν** και τις «συνθήκες Ψυχρού Πολέμου» που έχουν δημιουργηθεί και πάλι στον κόσμο, 25 χρόνια μετά την πτώση του Τείχους.

Αφορμή, φυσικά, είναι η κατάρριψη του μαλαισιανού αεροσκάφους, η οποία χρεώνεται στους ρωσόφωνους αυτονομιστές της Ανατολικής Ουκρανίας που εξοπλίζονται από τη Μόσχα. Με λίγα λόγια, η κοινή συνισταμένη της δυτικής προπαγάνδας και των Μέσων Μαζικής Ενημέρωσης συνοψίζεται στο εξής: «Ο Πούτιν έδωσε τα όπλα στους αντάρτες, αυτοί έριξαν το αεροπλάνο χρησιμοποιώντας αυτά τα όπλα, άρα υπεύθυνος είναι ο Πούτιν».

Κοινός στόχος

Αυτή η λογική, ωστόσο, είναι υπεραπλουστευμένη και στην πράξη λειτουργεί μόνο για προπαγανδιστικούς λόγους.

Τα τρία δημοσιεύματα, αν εξαιρέσει κανείς τις πληροφορίες που περιστρέφονται γύρω από τη σφαίρα του lifestyle και της παραπολιτικής, έχουν τον ίδιο στόχο.

Να αποδείξουν ή τουλάχιστον να προσπαθήσουν να αποδείξουν ότι ο «κόκκινος κίν-

δυνος» του παρελθόντος έχει αντικατασταθεί από τη Ρωσία του Πούτιν και ότι πλέον η Δύση θα πρέπει να τον αντιμετωπίσει ενωμένη.

Τα πράγματα όμως δεν είναι τόσο απλά. Τι είναι σήμερα αυτό που αποκαλούμε Δύση, από ποιους απαρτίζεται και πόσο κοινά είναι τα συμφέροντα αυτών που την απαρτίζουν σε σχέση με τη Ρωσία;

Κακά τα ψέματα, αλλά δεν βρισκόμαστε στο 1989. Αυτό σημαίνει ότι η Ρωσία δεν είναι πια ο πρώην αντίπαλος της ψυχροπολεμικής εποχής (και πώς θα μπορούσε, άλλωστε, να είναι αντίπαλος μια χώρα που στηρίζει την ενεργειακή σου επάρκεια;), αλλά ούτε και ο γίγαντας με τα σπασμένα πόδια της εποχής **Γιέλτσιν**, καταχρεωμένος, βυθισμένος στη διαφθορά, τον οποίο ήθελαν όλοι να λεηλατήσουν και που δεν τον υπολόγιζε κανείς ως ισχυρό διεθνή παράγοντα.

Ο Πούτιν διεκδικεί ζωτικό χώρο στην περιοχή του, την οποία δεν έχει σκοπό να την αφήσει σε άλλους να την εκμεταλλευτούν, ή, αν το κάνει, θα την πουλήσει πολύ ακριβά. Η Ουκρανία και ο τρόπος με τον οποίο έχει εξελιχθεί η κατάσταση εκεί αποτελούν μια μεγάλη ήττα για τον Πούτιν. Η προσάρτηση της Κριμαίας που ακολούθησε την ανατροπή **Γιανούκοβιτς** ήταν το ελάχιστο δυνατό που μπορούσε να κάνει ο Πούτιν για να πει ότι έφυγε με το κεφάλι ψηλά. Όμως η ρωσική εξωτερική πολιτική δεν είναι τόσο κοντόφθαλμη - ποτέ δεν ήταν. Ο Πούτιν επιδιώκει να διώξει το ΝΑΤΟ από την περιοχή του και

να διχάσει την Ευρώπη όσον αφορά στην πολιτική της απέναντι στη Ρωσία.

Σύμφωνα με το δημοσίευμα του «Time», «ο Πούτιν δημιουργεί προβλήματα στα οποία μόνο αυτός μπορεί να δώσει λύση». Αυτό, βέβαια, είναι ίδιον όλων των υπερδυνάμεων και όχι μόνο της Ρωσίας, αλλά, ναι, και ο Πούτιν αυτό κάνει. Χαρακτηριστική περίπτωση η Συρία, την οποία η Ρωσία προμηθεύει με όπλα και παράλληλα λειτουργούσε ως ασπίδα σε πιθανή στρατιωτική επέμβαση της Δύσης. Την κρίσιμη στιγμή ο Πούτιν εμφανίστηκε σαν μάγος για να δώσει λύση βάζοντας τον **Ασαντ** να διώξει τα χημικά του όπλα με αντάλλαγμα να τον αφήσει ήσυχος το ΝΑΤΟ. Αποτέλεσμα: Ο Ασαντ είναι ακόμη ο ηγέτης της Συρίας.

Νέο μέτωπο

Στην Ουκρανία συνέβη κάτι αντίστοιχο. Μετά την πρώτη ψυχρολουσία τη ανατροπής Γιανούκοβιτς -ενώ υποτίθεται ότι είχε γίνει συμφωνία για ομαλή μετάβαση- ο Πούτιν πήρε με συνοπτικές διαδικασίες την Κριμαία, ενώ στο Κίεβο ψάχνονταν για το ποιος είναι πιο φιλοδυτικός και θεωρούσαν ότι είχαν κάνει επανάσταση. Πριν καλά καλά προλάβει η Δύση να αντιδράσει για την Κριμαία ο Πούτιν είχε δημιουργήσει ένα νέο μέτωπο στην Ανατολική Ουκρανία. Τώρα δεν μιλά κανείς πια για την Κριμαία.

Στην πραγματικότητα ο Πούτιν δεν κάνει τίποτα περισσότερο από έναν ηγέτη μεγάλης δύναμης που προσπαθεί να υπερασπιστεί τα συμφέροντά του. ■